

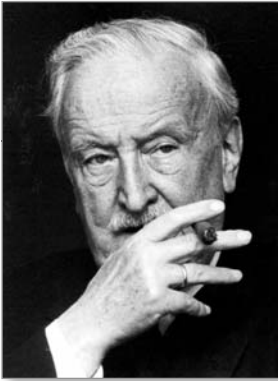
Capitolul 6

Cine este cine în "Bruxelles UE"

Cine este cine în “Bruxelles UE”

În acest capitol prezentăm scurte note biografice ale persoanelor pe care am ales să le menționăm în această carte. Lista reprezintă o selecție arbitrară iar numele sunt prezentate în ordine alfabetică.

Selecția de persoane prezentată nu a fost făcută pentru a implica vreo afiliere comună la o anumită organizație sau un anumit partid. Numitorul comun al acestor persoane este acela că au servit, fie în trecut fie în prezent, ca acționari politici și economici ai Cartelului Produselor Chimice, Petrolului și Medicamentelor.

Abs, Hermann Josef

(*1901 †1994)

Hermann Josef Abs a fost una dintre figurile cheie ale economiei Germane de la sfârșitul anilor 1930 și până în anii 1970.

- Începând din 1940, Abs a fost membru al consiliului de supervizare al IG Farben cu specializarea principală pe tranzacții financiare.
- În funcția sa principală ca membru al consiliului director al celei mai mari bănci germane "Deutsche Bank", zona sa de expertiză a fost să îi asigure locul cel mai de top în țările europene ocupate.
- Abs a fost de asemenea membru al comitetului de supervizare al multor altor companii care au avut legătură cu ocupația germană în Europa de est.
- 80% din toate tranzacțiile financiare făcute în cursul înființării complexului industrial de la Auschwitz construit de IG Farben au fost gestionate de Deutsche Bank și au trecut prin mâinile lui Abs.
- Abs a fost conducătorul delegației germane la "Acordul asupra datoriei externe a Germaniei" din 1953, care s-a încheiat cu plăți relativ scăzute pentru datoriile Germaniei după primul și al doilea război mondial, inclusiv pretențiile ulterioare ridicate de asociațiile victimelor.
- Abs a fost direct implicat în exproprierea companiilor evreiești în Germania și țările ocupate.

- După război, Abs a fost închis pentru o scurtă perioadă de timp, dar s-a întors repede la treabă, stabilind contacte cu forțele de ocupație britanice și americane.
- Înainte de a-și relua vechea slujbă la Deutsche Bank, Abs a fost conducătorul "Kreditanstalt für Wiederaufbau" (corporația de împrumut pentru reconstruirea Germaniei) și consilier financiar pentru > **Konrad Adenauer**. Astfel el a fost implicat activ în re-vitalizarea economiei Germaniei.
- În anii 1960, Abs a fost membru în comitetele de supervizare a 30 de companii – lucrând ca președinte al consiliului pentru 20 de companii – putere fără asemănare.

Adenauer, Konrad

(*1876 †1967)

Konrad Adenauer, primul cancelar al Germaniei postbelice, și-a folosit pentru puterile pentru a aduce înapoi la putere mai mulți foști acoliți ai partidului nazist.

- După ce și-a pierdut postul de primar al orașului Köln în 1933, Adenauer a contactat politicienii naziști de rang înalt în august 1934 și și-a oferit serviciile mișcării naziste. Ca urmare, a fost plătit de guvernul nazist.
- În negocierile care au avut loc cu forțele de ocupație din 1949, Adenauer a făcut toate eforturile să împiedice desființarea laboratoarelor care aparțineau fostei companii Bayer.
- În timpul stăpânirii sale de 14 ani, Adenauer a readus în mod strategic la putere în poziții guvernamentale, pe criminalii naziști. Alții au fost ajutați să obțină eliberarea din închisoare și să-și recâștige pozițiile corporatiste.
- Unul dintre acești criminali naziști a fost > **Hans Globke**, pe care Adenauer l-a angajat pe post de Consilier pentru Securitate Națională.
- Un alt exemplu a fost > **Walter Hallstein**, pe care Adenauer l-a ajutat să se stabilească ca arhitect cheie al structurii "Bruxelles UE" și primul președinte al așa numitei "Comisii Europene".
- În 1956, Adenauer a fondat serviciul secret german "Bundesnachrichtendienst" (BND). Conducătorul BND și un mare număr al angajaților săi au fost recrutați dintre foștii membri ai echipei SS și Gestapo.

Informații suplimentare: **GB5KA364**

Ambros, Otto

(*1901 †1990)

Otto Ambros a fost membru al comitetului executiv al IG FARBEN între 1938 și 1945.

- Ambros a supravegheat alegerea locației fabricii / lagărului de concentrare IG Auschwitz ca manager de operațiuni.

- Între 1940 și 1945, Ambros a fost consilier pentru conducătorul biroului "Vier-jahresplan" (Planul pe Patru Ani) > Carl Krauch, și șef al departamentului său pentru "Cercetare și Dezvoltare".
- Ambros a fost numit ca "Wehrwirtschaftsführer" (lider de industrie militară) responsabil pentru folosirea armii chimice. El personal a susținut în fața lui Adolf Hitler utilizarea substanelor neurotoxice de luptă Sarin și Tabun.
- Ambros a dezvoltat în cadrul IG Farben, armele chimice precum Sarin-ul în 1939 și Soman-ul în 1944.
- La procesul de la Nürnberg împotriva IG Farben, Ambros a fost făcut răspunzător pentru crimele comise în timpul celui de-al doilea război mondial. A fost găsit vinovat de "sclavagism" și condamnat la opt ani în închisoare.
- În 1952, a fost eliberat din închisoare fără să-și fi ispășit toată pedeapsa. Ulterior a fost angajat pe post de consilier al lui > Konrad Adenauer și al diferitelor companii de medicamente.

Augstein, Rudolf

(*1923 †2002)

Rudolf Augstein, publicist al revistei de noutăți "Der Spiegel" a fost unul dintre cei mai importanți jurnaliști ai Germaniei postbelice.

- Augstein și-a folosit influența pentru a distrage atenția publicului de la responsabilitatea naziștilor pentru incendiul în care a ars Parlamentul german, Reichstag, în 1933. Mitul focului pus de Marinus van der Lubbe, care a fost considerat ca fiind singurul vinovat, a fost scris în serii de articole în Der Spiegel.
- Augstein a folosit experiența foștilor oficiali SS și Gestapo pentru a pune la punct un sistem de "jurnalism de investigație" cu scopul de a influența politica Germaniei postbelice.
- Trimiterea lui Augstein la închisoare în 1962, ca urmare a așa numitei "Afaceri Spiegel", a fost folosită ca propagandă pentru a-i permite să fie perceput de public ca simpatizant "de aripă stângă". De aceea nu este surprinzător că ulterior Der Spiegel a început să fie văzut ca un apărător al libertății presei.
- Augstein de asemenea a pus în mod selectiv ofițeri naziști de rang înalt în poziții de conducere ale echipei sale editoriale:

Wilfried van Oven, ofițer personal de presă pentru Ministerul Nazist al Propagandei, Josef Goebbels, a devenit corespondent pentru America de Sud – ales personal de către Augstein care i-a semnat cardul de presă. Rudolf Augstein, publicist al revistei de noutăți "Der Spiegel" a fost unul dintre cei mai importanți jurnaliști ai Germaniei postbelice.

Paul Carell, fost ofițer de presă al Ministerului Afacerilor Externe din al doilea război mondial > **Joachim von Ribbentrop**, scria regulat în revista lui Augstein.

Georg Wolff, un demnitar cu rang înalt în Biroul Principal de Securitate al Reich-ului a fost angajat de Der Spiegel la începutul anilor 1950 și eventual a devenit editor șef adjunct în anii 1960.

Horst Mahnke, un alt demnitar cu rang înalt în Biroul Central al Securității Reich-ului a fost conducătorul departamentului de externe al Der Spiegel. Mahnke a scris mai târziu și pentru Axel Springer > **Axel Springer**.

Karl-Friedrich Grosseun demnitar cu rang înalt în ministerul lui Ribbentrop a devenit șeful biroului Der Spiegel de la Berlin.

Erich Fischer, șeful unui departament din ministerul lui Goebbels, a devenit manager de publicații în biroul Der Spiegel din Düsseldorf.

Rudolf Diels, primul conducător al Gestapo, a fost angajat pentru a scrie o serie de articole despre poliția sa secretă care mușamaliza rolurile unor foști colegi, activi încă în Germania postbelică. În 1933, Diels – pe atunci însărcinat cu Gestapo-ul era principalul anchetator al lui Marinus van der Lubbe în ce privește incendiul de la Reichstag.

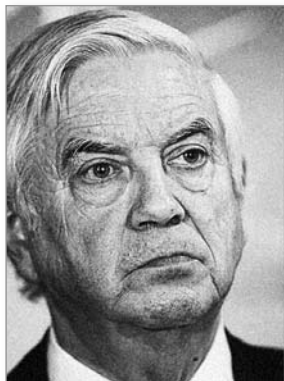

Bangemann, Martin

(*1934)

Martin Bangemann, politician german, a fost membru al Comisiei Europene între 1989 și 1999.

- În timpul primului său mandat în Comisia Europeană, între 1989 și 1995, Bangemann a servit ca și Comisar Pentru Piața Internă și Afacerile Industriale.
- Pe post de comisar, Bangemann a intrat în încurcătură în anii 1990 când a luat bani buni pentru contractele de reprezentare – deși acest lucru era în interzis comisarilor.
- Bangemann a fost de asemenea acuzat de abuz de autoritate când a cerut șoferului de pe limuzina Comisiei să vina după el, până în sudul Franței, unde urma să-l întâlnească la iahtul său.
- Bangemann a fost comisar UE pentru Afaceri Industriale, Tehnologia Informațiilor și Telecomunicațiilor în timpul Comisiei Jacques Santer. În 1999, a fost implicat într-un scandal de fraudă și a fost obligat să demisioneze împreună cu întreaga comisie Santer.
- La doar câteva săptămâni după demisia Comisiei Santer, Bangemann a fost numit în consiliul director al companiei spaniole de telecomunicații Telefonica. UE a intentat un proces în 1999 din cauza posibilelor conflicte de interese. Procesul a fost abandonat ulterior, când Bangeman a fost de acord să nu înceapă să lucreze pentru Telefonica înainte de 2001.

Bolkestein, Frits

(*1933)

Frits Bolkestein e fost comisar european pentru Piața Internă & Servicii între 1999 și 2004.

- În 1996, Bolkestein, care în acel moment era conducător al partidului de guvernământ VVD din Olanda, a încercat să convingă ministrul olandez al sănătății Elst Borst să includă pe lista de compensare operată de serviciul olandez pentru sănătate, un medicament pentru scăderea colesterolului. Medicamentul, Cozaar, era comercializat de Merck, Sharp & Dome, unde Bolkestein era pe atunci director. Conform programului de știri Netwerk, Bolkestein l-a forțat pe Borst să reducă limita de compensare pentru Zocor, un alt medicament al Merck, Sharp & Dome.
- În timpul în care a fost comisar european pentru Servicii pe Piață Internă, Bolkestein a proiectat "Directiva asupra serviciilor din piața internă". Așa numita "Directivă Bolkenstein" avea rolul de a crea o singură piață pentru servicii, esențialmente în spiritul planurilor proiectate de avocatul nazist Walter Hallstein.
- În 2001, Bolkestein a refuzat să acționeze după ce europarlamentarii ceruseră comisiei să investigheze acuzațiile asupra conturilor nedecarate păstrate la Clearstream, o divizie a prestatorului de servicii financiare Deutsche Börse. Cu cinci ani mai târziu, în 2006, purtătorul de cuvânt EU Paul van Buitenen – care făcuse deja public scandalul Comisiei Santer în 1996 – a declarat că Bolkestein era membru al consiliului consultativ al băncii rusești "Bank Menatep".

"Bank Menatep" fusese deja acuzată de Harlem Désir, un euro-parlamentar francez, de menținerea unui cont secret nedeclarat la Clearstream – astfel că se pot ridica întrebări cu privire la refuzul lui Bolkestein de a întreprinde o acțiune împotriva Clearstream.

- Bolkestein a lucrat pentru compania petrochimică Royal Dutch Shell între 1960-1975.

Bosch, Carl

(*1874 †1940)

Carl Bosch a fost președinte al comitetului de supervizare al IG Farben din 1931 până la moartea sa.

- În 1910, împreună cu Fritz Haber, Bosch a dezvoltat un proces de producere a amoniului în mari cantități pentru a fi utilizat în producția substanțelor explozibile. Aceasta a deschis calea pentru monopolul extrem de profitabil al amoniului pentru compania Bosch, BASF și mai târziu IG Farben.
- În 1918, Bosch a fost consultant economic al guvernului german la negocierile de pace care au urmat primul război mondial. Contrar intențiilor inițiale ale puterilor învingătoare de a dezmembra toate facilitățile de producție chimică, Bosch a ajuns la un acord de salvare al fabricilor. În schimb, forțele aliate au obținut informații secrete despre industria coloranților și procesul Haber-Bosch pentru producerea amoniului.
- După constituirea IG Farben în 1925, Bosch a devenit președintele consiliului director al acesteia.
- În 1931, după moartea lui > **Carl Duisberg**, Bosch a devenit președintele comitetului de supervizare al Farben. El a deținut această înaltă poziție până la moartea sa în 1940.
- În 1937, Bosch a fost numit președinte al Societății Kaizer Wilhelm, organizația umbrelă pentru Institutul Kaizer Wilhelm și unul dintre vârfurile de lance ale cercetărilor științifice neetice desfășurate în timpul perioadei naziste. Societatea era fondată cu bani publici și privați. Finanțatorii privați îi includeau pe IG Farben și Rockefeller Foundation.

Daitz, Werner

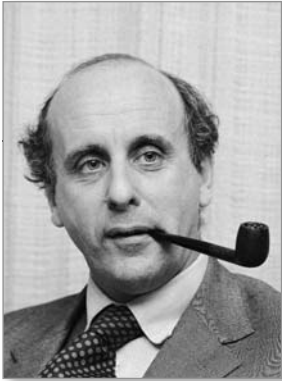
(*1884 †1945)

Werner Daitz a fost unul dintre avocații de frunte ai teoriei "Marii Sferă" Naziste a unei Europe sub controlul Germaniei.

- Werner Daitz a studiat chimia tehnică și a lucrat timp de 10 ani ca director general al "Schön & Co." Mai târziu fabrica a devenit parte componentă a IG Farben.
- În 1916, Daitz a fost primul care a introdus termenul de "Comunitate Economică Europeană". După patruzeci de ani acest termen a fost utilizat de succesorii săi pentru a descrie înaintemergătorul Uniunii Europene.
- Tot cam pe atunci Daitz începea publicarea de articole și cărți despre problemele economice și sociale, cu focalizare principală pe o piață economică europeană mai mare sub conducerea Germaniei naziste.
- În 1931, Daitz a devenit membru al echipei de management al partidului nazist al lui Hitler din partea Reich-ului, responsabil cu problemele economice.
- După 1933, Daitz a fost membru al Reichstag pentru partidul nazist.
- În 1933, Daitz a devenit șef al biroului pentru probleme speciale și mai târziu al celui de afaceri externe din partidul nazist. Biroul de afaceri externe a fost unul dintre principalele think-tanks ideologice naziste și era condus de Arnold Rosenberg, unul din-

tre specialiști de excepție ai propagandei pe probleme externe ai lui Hitler.

- În 1939, Daitz a întemeiat Societatea pentru Planificare Economică Europeană și Macroeconomie, care a fost finanțată de biroul de afaceri externe al partidului nazist.
- O ramură directă a Societății pentru Planificare Economică Europeană și Macroeconomie a fost Institutul Central de Cercetare pentru Ordine Economică Națională și Economia Sferei Mai Mari care a fost condus de > **Arno Soelster**.

Davignon, Étienne

(*1932)

Étienne Davignon este un fost Comisar European. În prezent el este Președinte al Bilderberg Group și membru în consiliul director al companiei farmaceutice Gilead.

- Davignon a fost Comisar UE pentru Piețe Industriale, Uniunea Vămirilor și Afaceri Industriale, în timpul Comisiei Jenkins între 1977 și 1981 și între 1981 și 1985 a fost Comisar UE pentru Afaceri Industriale și Energie în timpul Comisiei Thorn.
- Davignon este membru al Comisiei Trilaterale.
- Din 1989 până în 2001 Davignon a fost președinte al Companiei belgiene Société Générale de Belgique.
- Din 1990, Davignon a devenit membru în consiliul director al companiei farmaceutice Gilead Sciences – aceeași companie pentru care a lucrat și fostul Secretar al Apărării SUA Donald Rumsfeld ca membru al consiliului director și președinte al consiliului de administrație.
- În 2005, Davignon a devenit președintele enigmaticului Grup Bilderberg, ale cărui întâlniri clandestine se țin în spatele ușilor închise, departe de opinia publică și la care se poate participa numai pe bază de invitație din partea ultra-elitei bogate și puternice a lumii din aristocrație, politică, afaceri, sistem bancar și jurnaliști.

Frattini, Franco

(*1957)

Franco Frattini este actualul Ministru de Externe al Italiei și fost Comisar European.

- Numit la Comisie în 2004, alegerea lui Frattini a fost imediat pusă în controversă cu acuzațiile conform cărora el ar fi fost Francmason.
- În 2008, Frattini a anunțat planuri de amprentare și scanare a tuturor vizitatorilor care trec granițele UE. În anul următor a devenit obligatoriu pentru toate pașapoartele UE noi să includă amprentă digitală și fotografie. Începând din 2011, toți cetățenii non-UE care vor solicita o viză UE vor fi obligați să-și dea detaliile biometrice.
- Asociații ai lui Frattini, cum ar fi Primul Ministru Italian Silvio Berlusconi, au fost acuzați de legături cu Francmasoneria și Mafia.

Globke, Hans

(*1898 †1973)

Hans Globke a lucrat la legile naziste ale Holocaustului și a fost "eminența cenușie" din spatele primului cancelar german postbelic, Konrad Adenauer.

- Globke a studiat dreptul și științele politice înainte de a adera la serviciul civil prusac și mai târziu german.
- În 1929, Globke a devenit consilier administrativ al Ministrului Prusac de Interne.
- După incendiul de la Reichstag, Globke s-a implicat în scrierea Actului de Activare și a Actului de Dizolvare a Prusiei. Ulterior el a fost transferat la Ministerul de Interne German.
- Globke a câștigat o reputație de expert în probleme rasiale. El a lucrat la "Zweite Verordnung zur Durchführung des Gesetzes über die Änderung von Familiennamen und Vornamen" (A doua reglementare pentru intrarea în vigoare a legii asupra schimbării numelor și prenumelor).
- Legile și reglementările la care a lucrat Globke în cadrul Ministerului de Interne au jucat un rol substanțial în pavarea drumului către legile rasiale de la Nürnberg.
- În 1936, Globke a fost coautor al comentariului asupra legilor rasiale de la Nürnberg.
- În timpul celui de-al doilea război mondial, Globke a jucat un rol esențial în transferarea legilor naziste ale Holocaustului, în teritoriile europene anexate.

- În Germania postbelică, Globke a devenit "eminența cenușie" din spatele primului cancelar vest-german, > **Konrad Adenauer**. În acest rol, el a avut puteri imense în modelarea noii Germanii și a planurilor pentru "Bruxelles UE".

Göring, Hermann

(*1893 †1946)

Hermann Göring a fost unul dintre politicienii naziști de frunte și conducător al Planului de Patru Ani condus de IG Farben.

- Göring a fost fiul primului Comisar al Reich-ului Germaniei africane de sud vest (astăzi Namibia).
- În primul război mondial, după ce inițial a luptat în cadrul forțelor terestre germane, s-a înrolat în forțele aeriene. În 1917 a devenit comandant de patrulă aeriană, iar în 1918 a fost numit comandant de flotilă. Până la sfârșitul primului război mondial, Göring avea rangul de căpitan.
- În 1922, în timp ce studia istoria și economia la München, Göring l-a întâlnit pe Adolf Hitler la München. El a fost numit mai întâi conducător al Sturmabteilung (SA). În 1928, a devenit membru al parlamentului german din partea partidului nazist și, în al doilea mandat în parlament a devenit președintele acestuia. Din această poziție, Göring a jucat un rol crucial în distrugerea democrației germane și instituirea regimului dictatorial nazist.
- În 1933, Göring a devenit Ministrul Aviației Reich-ului și a avut responsabilitatea reconstruirii forțelor aeriene germane. Pentru eforturile sale în această privință, Hitler l-a promovat inițial la cel mai înalt rang militar existent - "Generalfeldmarschall" (Feldmareșal General) - înainte ca în final să creeze, în 1940, un rang și mai înalt - "Reichsmarschall" (Mareșal al Imperiului) și să-l numească pe Göring în această poziție, prin decret.

- În 1936, Göring a fost numit Comisar Plenipotențiar al Planului de Patru Ani cu responsabilitatea de a pregăti forțele militare germane pentru război în decurs de patru ani. > **Carl Krauch**, care a încercat să obțină prin influență o astfel de poziție, a primit mai târziu un rol cheie în acest plan. Ulterior, cu ocazia sărbătoririi unei zile de naștere, Göring i-a mulțumit lui Hermann Schmitz – președintele consiliului director al IG Farben – pentru că l-a dat pe Krauch.
- În rolul său de conducător al Planului de Patru Ani, Göring era responsabil de exploatarea economică a teritoriilor ocupate. Faptul că milioane de oameni au murit prin înfometare era considerat de Göring drept ceva "necesar".
- În 1940, deși Planul pe Patru Ani al lui Göring s-a extins, influența sa în regimul nazist s-a diminuat. Hitler a început să fie nemulțumit de Göring, care devenise dependent de morfină. În 1942 sarcinile Planului de Patru ani au fost preluate în principal de Ministerul de Armanent al lui Albert Speer.
- După încheierea războiului, Göring a fost inculpat în procesul de la Nürnberg asupra criminalilor majori de război. În 1946 el a fost găsit vinovat de participarea la un plan comun sau conspirație pentru îndeplinirea unei crime împotriva păcii; pentru planificarea, inițierea și finanțarea războaielor de agresiune, crime de război și crime împotriva umanității. A fost condamnat la moarte prin spânzurare, însă s-a sinucis înainte de executarea sentinței.

Heath, Edward

(*1916 †2005)

Edward Heath a fost primul ministru britanic între 1970 și 1974. Britania a aderat la "Bruxelles UE" în ianuarie 1973 pe când era premier.

- Heath avea de mult timp dorință să-și lege țara de o federație europeană. În discursul său parlamentar inaugural susținut pe 26 iunie 1950 la intrarea în Casa Comună Britanică a cerut în mod deschis guvernului să adere la Planul Schuman. Prezentat de ministrul de externe francez Robert Schuman doar cu o lună înainte ca Heath să devină membru al parlamentului britanic, Planul Schuman a condus în ultimă instanță la crearea Bruxelles UE.
- Heath a fost bine conectat cu elita Cartelului, participând la întâlnirile grupului clandestin Bilderberg din 1976 precum și la cele ale Comisiei Trilaterale condusă de Rockefeller din 1980. A fost de asemenea prieten cu președintele și directorul executiv al companiei farmaceutice Glaxo, Sir Austin Bide.
- Un alt prieten apropiat al lui Heath a fost Eric Roll, care a devenit mai târziu Baron Roll of Ipsden și membru al Camerei Britanice a Lorzilor. Roll era de asemenea un participant frecvent la întâlnirile Bilderberg și membru al puternicului comitet de organizare al grupului.
- După ce președintele francez Charles de Gaulle a dat veto intrării Britaniei în Bruxelles UE în anii 1960, Heath a invitat pe avocatul fost nazist Walter Hallstein, pe atunci președinte al Comisiei Europene, la Chequers, reședința sa ca prim-ministru. Vizita a fost una dintre cele multe pe care Hallstein le-a făcut la Chequers în timpul mandatului lui Heath ca prim ministru. În culise, în timpul deceniului care a culminat cu aderarea Britaniei la UE în 1973, Hallstein și Heath s-au întâlnit în numeroase ocazii și au lucrat în strânsă cooperare.
- În prefața sa la ediția germană a cărții lui Andrew Roth din 1973 'Edward Heath - Ein Mann für Europa', Hallstein a rezumat rolul lui Heath ca fiind acela de predare a Britaniei în brațele Bruxelles UE, declarând deschis că "Succesul acestei bătălii a fost în mod decisiv victoria lui".

Ilgner, Max

(*1899 †1966)

Max Ilgner a fost membru în consiliul director al IG Farben și, prin toate scopurile și intențiile, conexiunea principală între guvernul nazist și IG Farben.

- Ilgner s-a născut în industria chimică; tatăl său a lucrat pentru BASF. După ce a frecventat Școala de Candiđați la Ofițeri Prusacă la Berlin, Ilgner a studiat chimia, dreptul, metalurgia și economia politică.
- În 1924, Ilgner a fost director de achiziții și semnatar autorizat pentru Cassella, prima companie care a produs medicamente pentru chimioterapie.
- După ce Cassella a fuzionat cu IG Farben, Ilgner a devenit șeful departamentului financiar central de la Berlin.
- În anii următori, Ilgner a pus la punct un sistem de manipulare a guvernului nazist care a devenit cunoscut sub numele de "Sistemul Ilgner". În birourile IG Farben de la Berlin, "Berlin NW7" (departamentul de economie politică) condus de Ilgner, a fost desemnat pentru a trata cu persoanele de contact ale reprezentanților guvernamentali.
- Departamentul economic condus de Ilgner din birourile IG Farben de la Berlin era folosit pentru a spiona în țările străine în numele guvernului nazist. Rapoartele sale erau utilizate pe larg în birourile guvernamentale.
- Ilgner a făcut parte integrantă din așa numitul "Cerc F" al liderilor industriali. "Cercul F" se întâlnea în biroul lui Ilgner și îl consilia pe Joseph Goebbels, ministrul cu propagandă al lui Hitler, cu privire la problemele care priveau propagandă externă a industriei germane.

- Max Ilgner a fost numit conducător al industriei militare în 1938.
- O parte din responsabilitatea lui Ilgner în birourile din Berlin ale IG Farben era să dezvolte strategii pentru stabilirea Marii Sfere Economice Europene. În această privință el a reprezentat activ IG Farben în forumul de afaceri central european – un grup de interese al industriilor germane, băncilor și asociațiilor comerciale, programat să cucerească piața central-europeană – ca vicepreședinte.
- Înainte de invazia armatei germane în Polonia, Ilgner a prezentat guvernului nazist o listă a fabricilor care se doreau a fi asimilate de IG Farben. Această procedură a fost repetată ulterior înainte de ocuparea nazistă a fiecărei noi țări.
- Ilgner a fost arestat în 1945 de către armata SUA și condamnat la trei ani de închisoare pentru crime de război, crime împotriva umanității prin jefuirea și spolierea teritoriilor ocupate și acapararea fabricilor.

Kohl, Helmut

(*1930)

Helmut Kohl este fostul cancelar german și lobby-ist cu normă întreagă pentru industria farmaceutică.

- După cel de-al doilea război mondial, industriile chimică și farmaceutică au pregătit sistematic politicieni pentru cele mai înalte birouri guvernamentale. Unul dintre aceștia a fost Helmut Kohl.
- Între 1959 și 1969, Kohl a fost lobby-ist cu normă întreagă pentru industria farmaceutică la "Verband der Chemischen Industrie" (asociația industriei chimice).
- În 1969, Kohla devenit ministru-președinte al statului german Rhineland-Palatinate, un stat puternic influențat de industria farmaceutică.
- În 1982, Kohla acaparat cel mai înalt post al guvernului federal german – Cancelar – printr-un așa numit vot constructiv de neîncredere. Cartelul farmaceutic l-a împins pe Köhl de la un simplu membru al echipei BASF la o poziție din coridoarele centrale ale puterii.
- Kohla manifestat un interes deosebit în unificarea Europei. El a fost unul dintre principalii arhitecți ai Tratatului de la Maastricht și al monedei Euro. Decizia de a face Frankfurt biroul central al Băncii Centrale Europene a fost luată în principal datorită influenței sale.
- Timp de 16 ani, Helmut Kohla promovat interesele politice globale ale cartelului din biroul de Cancelar al Republicii Federale Germane.
- În 1995, pe când Kohl era cancelar, s-a aflat că un traficant de arme dăduse o serie de contribuții nedeclarate Partidului Creștin Democrat al lui Kohl, CDU. Scandalul a devenit și mai mare în noiembrie 1999 când procurorii publici din orașul german Augsburg au emis un mandat de arestare pentru un fost trezorer al CDU, care era acuzat de evaziune fiscală pentru omiterea declarării unei donații din partea unui lobby-ist al industriei armatei. Investigatorii au aflat de asemenea că banii nu fuseseră dintr-o plată unică și că CDU folositse multă vreme un sistem de conturi secrete pentru a primi donații. Totuși, Kohla refuzat în mod repetat să numească donatorii și este încă neclar cât de multe milioane a primit partidul CDU în acest mod.

Krauch, Carl

(*1887 †1968)

Carl Krauch was chairman of the supervisory board of IG Farben.

- Carl Krauch a studiat chimia și a început să lucreze pentru BASF în 1912. A devenit manager al fabricii de amoniu BASF din Merseburg în 1922.
- În 1929, Krauch a devenit conducător al noii ramuri IG Farben "Hochdruck-Chemie" (chimie de înaltă-presiune) și în 1934, a devenit membru în consiliul director al IG Farben.
- Pe lângă funcția lui de conducător al ramurii chimiei de înaltă-presiune la IG Farben, Krauch a devenit de asemenea conducător al "Vermittlungsstelle Wehrmacht", legătura dintre IG Farben și armata germană.
- În 1936, Krauch a devenit șeful departamentului de Cercetare și Dezvoltare în cadrul Biroului Planului de Patru Ani. Planul pe Patru Ani era un departament guvernamental creat pentru a pregăti Germania de război în decurs de patru ani. Înainte de crearea acestui departament, Krauch a făcut lobby activ pentru un departament de mobilizare pentru război.
- În 1938, Krauch a devenit Agent General pentru Probleme Speciale privind Produsele Chimice la Biroul Planului de Patru Ani. Concentrarea sa specială a fost utilizarea largă a gazului otrăvitor produs de IG Farben pentru războiul ce urma să înceapă.
- În 1939, Krauch a fost promovat la rangul de președinte al Departamentului de Expansiune Economică ce făcea parte din Planul pe Patru Ani.

- In 1940, Krauch l-a urmat lui Carl Bosch în poziția de președinte al consiliului de supervizare al IG Farben. Totuși, în plus față de noua sa funcție la Farben, Krauch a rămas activ în cadrul biroului Planului pe Patru Ani.
- In 1948, Krauch a fost condamnat la Nürnberg la șase ani închisoare pentru crime de război și crime împotriva umanității prin participarea la înrobire și deportare în scopul muncii de tip sclavagist.
- A fost eliberat în 1950 și a devenit membru al consiliului de supervizare al Chemische Werke Hüls AG, una din companiile formate după dizolvarea IG Farben.

Merkel, Angela

(*1954)

Angela Merkel a devenit cancelar al Germaniei în 2005 și are conexiuni strânse cu partea de lobby din industria chimică.

- Merkel a studiat fizica la universitatea din Leipzig din Germania de Est între 1973 și 1978. Mai târziu a susținut doctoratul cu o teză despre chimia cuantică. Între 1978-1990, Merkel a lucrat și studiat la Institutul Central de Chimie Fizică de la Academia de Științe din Berlinul de Est.
- După reunificarea Germaniei, Merkel a fost aleasă ca membru al parlamentului German Bundestag în 1990.
- În 1991, Merkel a devenit ministru pentru femei și tineret în cabinetul lui > **Helmut Kohl** . Din 1994 până în 1998, Merkel a lucrat ca Ministru pentru Mediu și Siguranță Nucleară. Ea a avut o strânsă relație cu Kohl și a devenit cunoscută drept "Kohls Mädchen" (fetița lui Kohl). În 2000 Merkel l-a urmat lui Kohl la conducerea partidului CDU.
- În 2005, Merkel a devenit cancelar al Germaniei. Într-un discurs susținut cu puțin înainte să fie aleasă, ea spunea "Poporul german nu are nici un drept la de democrație și economie liberă de piață pe viitor" Este evident că Merkel a fost instruită de reprezentanții cartelului.
- Unul dintre consilierii ei apropiați este directorul executiv al BASF, Jürgen Hambrecht. În timpul celui de-al doilea război mondial, BASF a fost unul din membrii cartelului IG Farben.

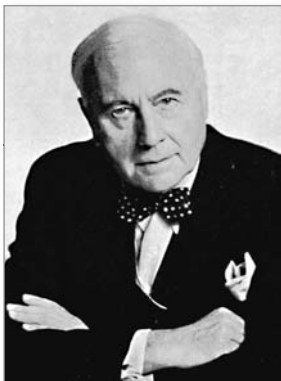

Oettinger, Günther

(*1953)

Günther Oettinger a devenit Comisar European pentru Energie în 2010

- In 1972, Oettinger a început să studieze dreptul și economia la Universitatea din Tübingen. Din 1984 a lucrat ca avocat la Ditzingen.
- Cariera sa politică a început în 1983 când a devenit președinte al "Junge Union", organizația de tineret a partidului conservator conducător din statul său natal Baden-Württemberg.
- În timpul perioadei cât a prezidat Junge Union, Oettinger a fost co-fondator al "Andenpakt". "Andenpakt" era un grup informal de politicieni care includea și pe miniștrii-președinți Roland Koch (al regiunii Hesse) și Christian Wulff (al regiunii Saxoniei de Jos), foștii miniștri Matthias Wissmann și Franz-Josef Jung, europarlamentarul Elmar Brok și fostul președinte al parlamentului european, Hans-Gerd Pöttering.
- In 2005, Oettinger a devenit prim ministru al Baden-Württemberg. În timp ce era în funcție Oettinger a prezentat un necrolog în care a laudat pe unul din predecesorii săi, avocatul nazist Hans Filbinger. În loc să-l descrie pe Filbinger ca pe criminalul nazist care a fost, Oettinger a încercat să-l prezinte ca pe un oponent al regimului nazist.
- În ciuda aparentei încercări a lui Oettinger's de a rescrie istoria trecutului nazist al lui Filbinger, Angela Merkel a mers până la a-l numi ca și Comisar European al Germaniei, ceea ce a făcut ca el să devină Comisar European pentru Energie în 2010. Poate că totuși nu surprinzător, lipsa de experiență a lui Oettinger în politica europeană și problemele de energie globală a făcut ca această numire a sa să fie foarte mult criticată.

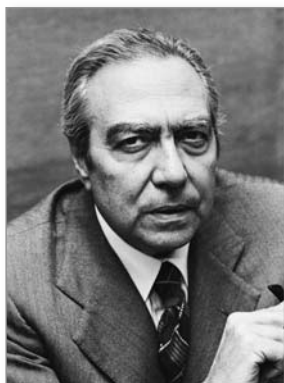

Ophüls, Carl Friedrich

(*1895 †1970)

Carl Friedrich Ophüls a fost avocat german.

- Ophüls a studiat economia și dreptul înainte de a începe să lucreze pentru Ministerul German de Externe în 1923.
- Între 1925 și 1931, Ophüls a lucrat pentru ambasada germană de la Londra.
- După ce naziștii au acaparat puterea, Ophüls a lucrat ca judecător pentru legea patentelor și director de curte districtuală în Frankfurt, Germania.
- În 1942, a primit un post de profesor la Universitatea din Frankfurt.
- După război, Ophüls a devenit consilier juridic al guvernului german pe probleme de integrare europeană. Între 1955 și 1958, a fost ambasadorul Germaniei în Belgia.

Ortoli, François-Xavier (*1925 †2007)

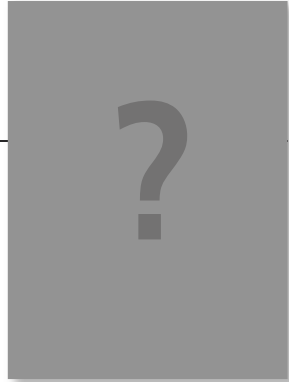
François-Xavier Ortoli a fost președintele Comisiei Europene din 1973 până în 1977 și Comisar UE între 1977 și 1984.

- Ortoli a devenit ministrul francez al economiei și finanțelor în 1968, iar între 1969-1972 a fost ministrul dezvoltării științifice și industriale.
- Ortoli a devenit președinte al Comisiei UE în 1973, unde a lucrat până în 1977. În următoarea comisie, sub Roy Jenkins, a fost Comisar UE pentru Afaceri Economice și Financiare.
- În 1983, Ortoli a participat la prima întâlnire a "Mesei Rotunde Europene a Industriașilor", un grup influent de interese care cuprindea, printre alții, reprezentanți de vârf din industria chimică, petrochimică și farmaceutică. Participanții la întâlnirea la care a participat și Ortoli cuprindeau reprezentanți de vârf ai companiei petrochimice Shell, compania chimică/farmaceutică Ciba-Geigy chemical/pharmaceutical și compania chimică ICI.
- În 1984, direct după ultimul său mandat în Comisia UE, Ortoli a fost numit președinte al Total, companie petrochimică franceză.

Reithinger, Anton

(*1898 - ?)

Anton Reithinger a fost conducător al departamentului politico-economic al IG Farben la Berlin. Departamentul său era folosit pentru spionarea în țările străine în numele guvernului nazist iar rapoartele acestuia erau utilizate pe larg în birourile guvernamentale naziste.

- Anton Reithinger a fost șeful "Volkswirtschaftliche Abteilung" (departament economic, Vowi) al IG Farben în birourile de la Berlin NW7.
- Vowi lui Reithinger a fost utilizat pentru spionarea în țările străine în numele guvernului nazist. rap Vowi was used to spy for the Nazi government in foreign countries. Rapoartele Vowi erau utilizate pe larg în birourile guvernamentale naziste și de aceea lăsau mult loc pentru manipulare.

von Ribbentrop, Joachim

(*1893 †1946)

Joachim von Ribbentrop a fost ministru de externe german între 1938 și 1945. Criminal de război, a fost condamnat și spânzurat în 1946 după procesul de la Nürnberg.

- După ce a luptat pentru Germania în primul război mondial, în timpul căruia a ajuns la gradul de locotenent, von Ribbentrop a devenit reprezentant de vânzări pentru o companie franceză de vinuri și lichioruri. În 1920 s-a căsătorit cu Anna Elisabeth Henkell, fiica lui Otto Henkell, înstăritul conducător al companiei de șampanie Henkell & Co. în anii 1920, compania de import/export a lui Ribbentrop era una din cele mai mari din Germania.
- Von Ribbentrop l-a întâlnit pe Adolf Hitler la sfârșitul anilor 1920 și a aderat la partidul nazist în 1932, ulterior aranjând contacte între naziști și alți indivizi influenți.
- După ce Hitler a ajuns la putere, Von Ribbentrop a devenit consilier al partidului nazist pe probleme de politică externă. Mai târziu a devenit Ministru al Reich-ului Ambasador Plenipotențiar pe Larg, un post pe care l-a deținut între 1935-1936. După doi ani ca ambasador al Germaniei la Londra a devenit ministru de externe al Germaniei în 1938.
- Von Ribbentrop a fost o forță conducătoare a creșterii dispoziției anti-britanice a lui Hitler și a guvernului german. În 1939 el a jucat un rol cheie în negocierea pactului de neagresiune sovieto-german.

- După ocuparea cu succes a Franței și altor țări vest-europene, Ministerul de Externe al lui von Ribbentrop a devenit responsabil de evreii care locuiau în acele regiuni. Von Ribbentrop a fost activ implicat în organizarea uciderii evreilor din acele regiuni și în 1943 a primit un milion de mărci Reichsmark de la Adolf Hitler, pentru acest lucru.
- Von Ribbentrop a fost arestat în 1945 și la procesul de la Nürnberg a fost găsit vinovat de crime împotriva păcii, planificarea deliberată a unui război de agresiune, crime de război și crime împotriva umanității. A fost condamnat la moarte și spânzurat în octombrie 1946.

Sarkozy, Nicolas

(*1955)

Nicolas Sarkozy este actualul președinte al Franței, poziție pe care a ocupat-o în 2007.

- Sarkozy a studiat dreptul privat și de afaceri la Universitatea din Paris X Nanterre din Franța. Ulterior a lucrat ca avocat specializat în dreptul familiei și al afacerilor. Unul din clienții săi a fost Silvio Berlusconi, primul ministru italian și mogul media.
- Cariera politică a lui Sarkozy a început în 1982, când a devenit primar al Neuilly-sur-Seine, una din cele mai bogate comune din Franța. El a deținut această poziție până în 2002.
- În 2002, Sarkozy a devenit Ministru de Interne al Franței. În timp ce era în acest post el a forțat căsătoria dintre piticul francez Sanofi și gigantul farmaceutic elvețian/german Aventis/Hoechst. Între 2004-2005, Sarkozy a fost Ministru de Finanțe al Franței după care între 2005 și 2007, din nou Ministru de Interne.
- În 2006, Sarkozy și-a anunțat planurile de a candida la funcția de președinte al Franței. În timpul campaniei sale electorale divizive, într-un effort de a speria electoratul francez, Sarkozy a criticat pe larg străinii și emigranții. El a mers până acolo încât a numit imigranții tineri din suburbiile Parisului "scursuri", încingând în mod deliberat climatul politic și prezentându-se pe sine ca pe candidatul "legii și ordinii".

Sölter, Arno

(*1911 †1987)

Arno Sölter a fost un avocat puternic al teoriei Marii Sferă Naziste.

- Sölter a fost conducătorul oficial al instituției naziste "Institutul Central de Cercetare pentru Ordine Economică Națională și Economia Marii Sferă".
- În 1941, Sölter a fost autorul cărții de influență "Marele Cartel al Sferii" ("Das Großraum-Kartell"), care sublinia un plan economic pentru o Europă sub controlul Germaniei.
- După cel de-al doilea război mondial, Sölter a lucrat pentru "Bundesverband der Industrie" (BDI), un grup german industrial de lobby.

Sutherland, Peter

(*1946)

Peter Sutherland a fost Comisar European între 1985 și 1989 și a lucrat în consiliile de administrație al unor corporații multinaționale de multe miliarde de dolari inclusiv compania petrochimică BP.

- Sutherland a studiat dreptul la University College Dublin. În 1982, a devenit Procuror General al Irlandei.
- El a aderat la Comisia UE în 1985 în postul de Comisar pentru Politica Competiției. În 1990, după ce mandatul său s-a încheiat, el s-a alăturat consiliului de directori ai companiei petrochimice BP. În 1997 a fost numit președinte al consiliului director al BP.
- În 1992, în timp ce era în consiliul de administrație al BP, Sutherland a devenit președinte al unui comitet care raporta Comisiei UE despre funcționarea așa numitei "Piețe Interne" a UE
- În 1995 a devenit director general al World Trade Organization (Organizația Comercială Mondială).
- În 2007, în paralel cu președinția la BP, Sutherland a devenit consilier pe probleme de energie și schimbări climatice, pentru președintele Barroso al Comisiei UE.
- Pe lângă activitatea ca președinte în consiliul director al BP, Sutherland a fost de asemenea președinte al Goldman Sachs International. Anterior, a fost director ne-executiv al Royal Bank of Scotland și membru în consiliul de administrație al corporației multinaționale ingineresti ABB.
- Sutherland este membru în puternicul comitet de organizare al Bilderberg Group. El este de asemenea președintele european al Comisiei Trilaterale finanțate de Rockefeller, care are ca membri lideri de elită din lumea afacerilor, media, academiilor, organizațiilor politice și neguvernamentale din Japonia, Europa și America de Nord.

ter Meer, Fritz

(*1884 †1967)

Fritz ter Meer a fost membru în consiliul director al IG Farben și condamnat pentru crime de război.

- Ter Meer a studiat chimia și dreptul în Franța și Germania, după care a lucrat în firma de produse chimice a tatălui său Dr. E. ter Meer & Cie. În 1925, compania a fuzionat cu IG Farben.
- Ter Meer a devenit membru al consiliului director al IG Farben în 1925 și a rămas în consiliu până în 1945. El a fost de asemenea membru al comitetului de lucru și al comitetului tehnic al IG Farben.
- Ter Meer a lucrat ca director al secțiunii II din Ministerul de Război German.
- În 1939, a convins conducătorul Agenției pentru Arme al Armatei Germane să folosească gazul otrăvitor Tabun, produs de IG Farben.
- Începând din 1941, ter Meer a fost responsabil pentru construcția și operarea fabricii IG Farben din lagărul de concentrare de la Auschwitz.
- În 1943, ter Meer a devenit agent general pentru Italia, ministru al Reich-ului pentru armament și producție de război.

- Ter Meer a fost arestat în 1945 și adus în fața Tribunalului de la Nürnberg împotriva IG Farben, unde a fost găsit vinovat de crime de război și crime împotriva umanității prin jefuirea și spolierea teritoriilor ocupate, acapararea fabricilor și participarea la înrobirea și deportarea forței de muncă sclavagiste. A fost condamnat la șapte ani de închisoare dar a fost eliberat mai devreme, în 1950.
- În 1952, ter Meer a devenit președinte al consiliului de supervizare al Bayer.
- În timpul procesului de la Nürnberg împotriva cartelului IG Farben, consilierul lui Fritz ter Meer a declarat în mod clar că zona economică europeană totală era un concept modelat după scopurile clientului său.

Wurster, Carl

(*1900 †1974)

Carl Wurster a lucrat pentru IG Farben și Degesch și a fost printre cei responsabili de gazul otrăvitor Zyklon B.

- Wurster a studiat chimia și a început să lucreze pentru BASF în 1924. În 1925 a început să lucreze pentru departamentul de chimie anorganică al IG Farben.
- În 1934, Wurster a devenit șeful departamentului de chimie anorganică de la IG Farben.
- Wurster a lucrat de asemenea în comitetul de conducere al IG Farben deținut de Degesch, fabricantul Zyklon B – gazul otrăvitor folosit în camerele de gazare de la Auschwitz.
- Wurster a devenit membru în consiliul director al IG Farben în 1938.
- În 1952, Wurster a devenit director executiv al companiei BASF reconstituită.

